

ЗА ВІРУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

Що ви стоїте в одному дусі
й однодушно змагаєтесь
за віру євангельську.
Филип. 1:27

№ 5 (287), липень 2026

ЧИТАЙТЕ
У НОМЕРІ:

Чому і як ми хрестимо?
Розмова про водне
хрещення

стор. 2

Огляд останніх новин

стор. 3

П'ять питань, які атеїст
поставив пастору —
і що з того вийшло

стор. 3

Хочете покращити своє
молитовне життя?
Спробуйте коротші
молитви

стор. 3

Причини для радості
з книги Еклезіяста

стор. 4

Чи любиш ти Господа?

стор. 6

Уявіть чергу в переповненій лікарні чи на прикордонному переході. Десятки людей, кожен зі своєю бідою, кожен — просто номер у списку. Ти чекаєш, коли вигукнуть твоє прізвище, і в цю мить раптом гостро відчуваєш: тут я — один із багатьох. Один із тисяч. Один із мільйонів.

Саме так почувається людина, яка довго дивиться на новини. Стільки біженців. Стільки загиблих. Стільки втрат, що цифри вже перестають вражати. І в якийсь момент серце тихо запитує: а чи я комусь важливий у цьому морі людських трагедій? Чи не загубився я — маленька крапля — серед мільярдів таких самих крапель?

Пророк Ісаї почув від Господа слова, які варто пе-

Тебе покликано на ім'я

речувати саме в такі хвилини: «Не бійся, бо Я тебе викупив, Я покликав тебе твоїм ім'ям, — ти Мій!» (Іс. 43:1).

Не «людство», не «народ», не «черга». Ім'я. Твоє власне, неповторне ім'я, яким тебе називали батьки і яким тебе кли-

чуть найближчі люди.

Це не поетична метафора для заспокоєння нервів. Це те, як насправді дивиться на

нас Той, Хто створив і галактики, і найменшу пилінку в промені сонця. Христос якось сказав своїм учням, що навіть волосся на голові людини порохуване (Мт. 10:30) — не тому, що це комусь потрібно знати, а щоб показати, наскільки уважний і особистий цей погляд.

Тож коли черговий раз здається, що ти — просто одна історія серед мільйона схожих, згадай: у Божій пам'яті немає статистики. Є лише твоє ім'я, яке Він знав ще до того, як тебе назвали батьки, і твій шлях, на кожному кроці якого Він не відводить погляду.

Це не привід сидіти склавши руки й чекати чуда. Але це підстава встати завтра вранці і йти далі — вже не як «один із багатьох», а як той, кого покликано на ім'я.

Як прихована образа руйнує ваше здоров'я і позбавляє Божого миру

А що, як одна прихована звичка непомітно руйнує ваше здоров'я, порушує сон і відкриває шлях до хвороб?

На думку доктора Дона Колберта, справа не лише в харчуванні чи фізичних вправах. Причиною може бути **непрощення**.

У своєму нещодавньому зверненні Колберт наголошує на важливій істині: образа — це не лише духовна проблема, а й проблема фізичного здоров'я. Коли людина тримає в серці гіркоту, образу чи злість, її організм переходить у стан постійного стресу. Кортизол, адреналін та інші гормони стресу безперервно циркулюють в організмі, не даючи йому повністю відновитися.

Таке хронічне напруження завдає серйозної шкоди. Підвищується артеріальний тиск, накопичується жир у ділянці живота, погіршується сон, слабшає імунна система, посилюються запальні процеси. З часом організм починає виснажуватися під тягарем постійного внутрішнього стресу. Те, що мало захищати нас у небезпечних ситуаціях, перетворюється на повільний механізм саморуйнування.

Святе Письмо говорить про це дуже ясно. Ісус закликає прощати без обмежень, навчаючи Своїх учнів прощати «до сімдесяти разів по сім» (Мт. 18:22). Ще виразніше Він говорить у Матвія 6:14–15, пов'язуючи наше прощення інших людей із Божим прощенням нас самих. Апостол Павло повторює цю думку в Посланні до ефесян, закликаючи віруючих позбутися всякої гіркоти, люті та гніву й прощати одне одного так, як Бог простив нас у Христі (Еф. 4:31–32).

Це не просто добра порада. Це Божі заповіді, яка веде до справжньої свободи.

Образ не дозволяє минулому залишитися в минулому. Вона знову й знову повертає людину до пе-

режитого болю, поглиблює емоційні рани та зміцнює стресові реакції мозку. Багато людей роками носять у собі старі образи, дозволяючи одній події визначати їхнє здоров'я, стосунки й духовне життя.

Прощення розриває це замкнене коло.

Усе починається з рішення. Не з почуття, а зі свідомого вибору відпустити образу й перестати постійно повертатися до неї. Це означає принести свій біль Богові, відмовитися від бажання особистої помсти чи самостійного відновлення справедливості та довірити суд Йому. Водночас прощення не заперечує необхідності встановлювати здорові межі у стосунках, якщо цього вимагає ситуація. Але навіть тоді серце має бути вільним від гіркоти.

Таке прощення — не прояв слабкості, а ознака духовної сили. Воно звільняє розум, відновлює внутрішній мир і допомагає організму вижити зі стану постійного виживання.

Дон Колберт використовує просте, але промовисте порівняння: **тримати образу — це все одно, що пити отруту й чекати, поки постраждає інша людина**. Насправді руйнування відбувається всередині нас.

Коли ж ми прощаємо, усе починає змінюватися. Поліпшується сон, повертається ясність думок, зменшується внутрішнє напруження, а організм отримує можливість відновлюватися.

Бог покликав нас не носити тягар образ, а жити у свободі.

Коли ми звільняємося від непрощення, у наше серце приходить Божий мир, а наше життя дедалі більше узгоджується з Його добром волею.

Чи справедливий Бог, коли гинуть невинні?

У лікарні в Рівному я познайомився з жінкою, яка втратила сина під Бахмутом. Йому було двадцять два. Вона не хотіла називати своє ім'я для газети — просила лише передати те, що сказала: «Не пишіть мені красивих слів про Божий план. Мені потрібна правда, навіть якщо вона незручна».

Це питання — чи справедливий Бог, коли гинуть невинні — не нове. Але після трьох років повномасштабної війни воно перестало бути теоретичним для мільйонів українців. Воно стало питанням про конкретних людей із конкретними іменами.

Питання, яке не має гарної відповіді

Богослови століттями намагаються дати відповідь на так звану «проблему зла» — як поєднати всемогутнього й доброго Бога зі стражданнями невинних. Існує ціла галузь богослов'я, яка цим займається, — теодицея. І чесність вимагає визнати: жодна з існуючих відповідей не закриває питання остаточно. Кожна залишає незручний залишок.

Одна з поширених відповідей — про вільну волю: зло існує, бо Бог дав людям свободу, і саме цю свободу зловживають ті, хто чинить насильство. Логічно це працює для пояснення людської жорстокості. Але воно мало допомагає, коли гине дитина від випадкового снаряду, а не від чіткої конкретної злої волі.

Інша відповідь — що страждання формують характер, випробовує віру, наближає до Бога. У цьому є частка правди — багато людей справді свідчать, що криза змінила їх на краще. Але цю відповідь небезпечно казати людині, яка щойно поховала дитину. Вона звучить як звинувачення в тому, що горе — це недостатньо старанна робота над собою.

Що каже сама Біблія

Цікаво, що Біблія не намагається дати чисту філософську відповідь на це питання. Книга Іова — найдовша біблійна розповідь саме про невинне страждання — закінчується не поясненням, а зустріччю Іова з Богом, після якої Іов каже, по суті: «Я не розумію, але тепер я

знаю, що Ти є».

Псалміст переповнений криком: «Боже мій, Боже мій, чому Ти покинув мене?» Ці слова, до речі, повторив Ісус на хресті. Тобто в самому серці християнства — крик людини, яка не розуміє, чому Бог допускає її страждання.

Християнство не пропонує обійти біль поясненнями. Воно пропонує Бога, який сам пройшов через найглибше несправедливе страждання — смерть невинного.

Розмова з капеланом

Василь, який служив капеланом на передовій два роки, каже, що навчився не давати відповідей там, де їх просто немає. «Коли солдат питає мене, чому загинув його побратим, а не він, я не намагаюсь пояснити Божий план. Я сідаю поруч і мовчу з ним. Іноді присутність важливіша за пояснення».

Він додає ще одну думку, яка здалась мені важливою: «Питання «чи справедливий Бог» часто ставлять не тому, що хочуть філософської дискусії, а тому, що болить. І якщо я відповідаю аргументом на біль — я не почув людину».

Що залишається

Чесна відповідь на питання зі заголовка, мабуть, така: ми не знаємо, чому Бог допускає конкретні трагедії, і будь-яка спроба це «пояснити» ризикує применшити реальність чужого горя.

Але є й інше: християнська віра не обіцяє світ без страждань. Вона обіцяє, що страждання — не кінець історії, і що Бог не спостерігає збоку, а Той, Хто увійшов у людський біль особисто.

Жінці з лікарні я не зміг дати відповіді, яку вона просила. Але коли прощались, вона сказала: «Дякую, що не намагався мені щось довести». Можливо, це й усе, що можна чесно запропонувати в такому розмові — не пояснення, а присутність.

Чому і як ми хрестимо? Розмова про водне хрещення

Щоліта на берегах річок і озер Рівненщини повторюється одна й та ж картина: люди у білому одязі заходять у воду, а на берегу стоять їхні рідні, які часто вперше бачать цей обряд наживо. Про те, чому церква хрестить дорослих, а не дітей, чи можна перехрещуватися і що насправді відбувається з людиною в момент занурення у воду, — в розмові з єпископом, старшим пресвітером УЦХБЄ Рівненщини Олександром Котком.

— **Щороку церкви ХВЄ на Рівненщині хрестять сотні людей. Літом практично кожна церква має це свято. Чи можете дати трохи статистики — скільки людей щороку отримують водне хрещення?**

— У 2018 році ми хрестили 1240 людей, у 2020-му — 1431, у 2022-му — 1510. До повномасштабної війни ця цифра постійно зростала і вже перевищувала півтори тисячі щорічно. З початком війни ми щороку хрестимо десь близько тисячі людей.

— **Це багато чи мало, на ваш погляд?**

— Це багато. Хоча могло б бути ще більше.

— **Хрещення — доволі незвичний обряд, у багатьох він викликає запитання і навіть здивування. Чому ми це робимо?**

— Будь-яка практика чи традиція, яку практикують наші церкви, має мати підтвердження в Євангелії. І тут є дві прямі причини.

Перше — так робив Христос, так робили апостоли. «Отож ті, хто прийняв його слово, охрестилися. І пристало до них того дня душ тисяч зо три!» (Дії 2:41). Послідовність тут чітка: почули, прийняли, повірили, народились згори, охрестилися. А темничний страж у Дії 16:33 хрестився вночі, одразу після покаяння. Тобто хрещення — це не якась формальність, а часом навіть термінова, обов'язкова річ.

Друге — так заповів Христос: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Матв. 28:19). Хрещення — це публічний вияв того, що людина покалася у своїх гріхах і пообіцяла Богу завжди виконувати Його волю, що б не сталося у її житті, — служити в добром сумлінні.

— **А чи кожного можуть**

хрестити? Що для цього потрібно, і чи буває, що людині відмовляють?

— Людина має мати тверезий розум і певні видимі ознаки того, що вона відроджена.

Мова про зміну життя. Це має бути добровільне і свідоме рішення. Важливо спочатку навчити людину, а тоді хрестити. Хоч ми і вчимося все життя, стаємо на шлях учнівства, але основні фундаментальні істини людина має знати ще перед хрещенням. Це показує, що вона дійсно має живу віру. Бувають моменти, коли ми радимо людині ще трохи походити, послухати. Або вирішити певні нюанси в житті, розв'язати якісь вузли, які були зав'язані нею у світі.

— **З якого віку можна приймати хрещення? І чому в наших церквах не хрестять дітей?**

— Якщо дати універсальну відповідь — то з дорослого віку, з того моменту, як людина повністю відповідає за свої вчинки. У державі повнолітніми вважаються особи, які досягли 18 років, десь так і в нас.

Дітей ми не хрестимо з двох причин. По-перше, ми не бачимо, щоб так робив Христос і апостоли: завжди перед хрещенням слідувало покаяння людини і її свідоме рішення прийняти віру. По-друге, так не вчить Євангелія. Ми читаємо, що таке хрещення: «обітниця Богові доброго сумління» (1 Петр. 3:21). Христос

сказав: навчіть і хрестіть. Навчити можна лише дорослу людину. За дітей ми молимося, сім'ї приносять дитину в церкву, де за них моляться і

роється у воду, — і це буває сильнішим свідченням, ніж будь-яка проповідь. Людина засвідчує, що починає нове життя.

на публічно засвідчує своє рішення йти за Христом. Ми віримо, що в духовному світі ця подія має значення.

— **А чи є практика, коли людину перехрещують?**

— Якщо вона була хрещена так, як вчить Євангелія, то перехрещувати немає потреби, навіть якщо людина десь відступила. Достатньо покаяння, відновлення.

Але є випадок у Писанні, де довелося перехрещувати — це історія в Коринті: «Тож у що ви христились?»

людина стає повноцінним членом церкви. Вона має право брати участь в таїнствах, членських зібраннях. Але це не тільки права, а й відповідальність.

— **І останнє питання, яке, мабуть, багатьох турбує: чи будуть спасенні нехрещені люди?**

— Хто буде спасенним — визначає Бог. Хрещення не дає людині автоматичного спасіння. Вона засвідчує рішення. Спасення є через віру в Ісуса Христа. Розбійник на хресті хоч і не був хрещений, але опинився в раю. Бувають моменти, коли в людини, яка покалася, не було можливості охреститися.

Ми ж хрестимося, щоб виконати всю правду Божу. Як каже Євангелія: «Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб христитись від нього. Але перешкодив він Йому й говорив: Я повинен хреститись від Тебе, і чи Тобі йти до мене? А Ісус відповів і сказав йому: Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду. Тоді допустив він Його» (Матв. 3:13-15).

Хоча хрещення — це подія одного дня, насправді це тривала і довга праця. Спільна праця людини, Бога і служителів.

Розмову вів Олександр Геніш у програмі «Ми так віримо»

— **Що ж насправді відбувається з людиною в той момент, коли її хрестять?**

— Якихось фізичних змін не відбувається. Як пише апостол Петро: «Того образ, хрещення не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, спасає тепер і нас воскресенням Ісуса Христа» (1 Петр. 3:21). Спасає віра, а хрещенням люди-

Вони ж відказали: В Іванове хрещення. І промовив Павло: Таж Іван хрестив хрещенням на покаяння, говорячи людям, щоб вірили в Того, Хто прийде по ньому, цебто в Ісуса. Як почули ж оце, то хрестились вони в Ім'я Господа Ісуса» (Дії 19:3-5).

— **Які права чи переваги отримує людина, яка прийняла хрещення?**

— Приймавши хрещен-

◆ Новини

19.06.2026 між Комунальним некомерційним підприємством «Міська лікарня № 2» Рівненської міської ради та Рівненським обласним об'єднанням Української Церкви Християн Віри Євангельської було підписано меморандум про співпрацю. Від імені Рівненського обласного об'єднання УЦХБЄ документ підписав голова об'єднання, єпископ Олександр Коток. Сторони засвідчили готовність до розвитку партнерських відносин та об'єднання зусиль у сфері духовної, соціальної, гуманітарної та благодійної підтримки людей, які потребують допомоги. Метою меморандуму є налагодження тісної взаємодії між медичним закладом та церквою для реалізації спільних ініціатив, спрямованих на вирішення духовних, соціально-економічних і гуманітарних потреб населення. Особливу увагу сторони планують приділяти підтримці військовослужбовців, які проходять лікування та реабілітацію, а також розвитку волонтерської та благодійної діяльності;

21.06.2026 В церкві с.Селець на пресвітерське служіння рукопокладений Велінець Леонід Павлович, на дияконське — Велінець Олег та Твердий Олег. Священнодію звершували єпископ Олександр Коток, єпископ з Херсон-

щини Олександр Бабійчук, заступник старшого пресвітера УЦХБЄ Рівненщини Степан Килюшник, старший пресвітер району В'ячеслав Руднік, пастори району. В зібранні взяв участь також депутат обласної ради Ігор Ясенюк.

В церкві с.Розваж (Острожчина) на дияконське служіння було рукопокладено Ровенчука Олександра Андрійовича; другим пастором було обрано Цинка Петра Павловича. Також була звершена молитва за хворих. Священнодію звершували перший заступник старшого єпископа області єпископ Чернюшок Олександр, регіональний заступник Свирчук Микола, старший пресвітер району Цинко Павло та інші пастори церков району.

На Зарічненщині в церкві села Борове відбулось рукопокладання на пресвітерське служіння брата Коцюбайла Богдана Степановича. В служінні взяв участь єпископ Олександр Коток, регіональний пресвітер Степан Килюшник, старший пресвітер району Микола Вакуліч, член районної ради Василь Козяр;

26.06.2026 в Рівному відбулася навчальна обласна конференція «Покликані служити: капеланство, душеопіка, відновлення». Захід організували спільно капеланський та освітній

відділи Рівненського обласного об'єднання Української Церкви ХВЄ. Участь узяли близько 70 осіб — штатні та добровольчі капелани, волонтери й усі, хто залучений до духовного та соціального служіння військовослужбовцям і їхнім родинам;

28.06.2026 церкві с. Тинне на пресвітерське служіння був рукопокладений Шудько Анатолій Іванович. Священнодію звершували єпископ Олександр Коток, старший пресвітер району Куськовець Анатолій та Михайло Самойлик.

В церкві с.Гранітне Сарненського району на пресвітерське служіння рукопокладено Гандзюка Сергія Антоновича. Молитву посвячення звершили заступник старшого пресвітера Олександр Кузьмич та пастор Володимир Опалько;

29.06.2026 в приміщенні офісу канцелярії Рівненського обласного об'єднання УЦХБЄ відбулося спільне засідання правління Волинського та Рівненського обласних об'єднань. У засіданні взяли участь старший єпископ УЦХБЄ Анатолій Миколайович Козачок, єпископ Віталій Олексійович Яцюк та ректор Київського біблійного інституту Ігор Віталійович

Скрипніченко. Темою зустрічі стало заснування Західноукраїнського освітнього центру Київського біблійного інституту, метою якого є підготовка служителів, підвищення їхньої кваліфікації та здобуття фахової богословської освіти. За результатами зустрічі було погоджено створення Західноукраїнського освітнього центру та затверджено склад ради директорів центру. Учасники обговорили перші практичні кроки щодо заснування центру, визначили основні напрями його діяльності та окреслили подальші етапи співпраці задля успішної реалізації цього важливого проекту. Перше завдання освітнього центру — створення спільноти освітніх лідерів, задіяних у розвитку освітнього центру;

01.07.2026 Рівненське обласне об'єднання Української Церкви Християн Віри Євангельської уклало меморандум про співпрацю з Комунальним підприємством «Рівненська обласна клінічна лікарня імені Юрія Семенюка» Рівненської обласної ради. Від імені об'єднання документ підписав голова Рівненського обласного об'єднання УЦХБЄ, єпископ Олександр Коток. Меморандум засвідчує намір сторін розвивати партнерські відносини, координувати

Огляд останніх новин

Останній місяць було непросто скласти в один погляд. Обстріли, втрати, тривоги — а поруч, ніби боячись урватися, обережні промені надії, і навіть кілька історій, від яких на серці стає тепліше.

Ніч, яку не забути

У ніч на 1 серпня Київ пережив черговий масованний ракетний удар. Кількість жертв після балістичних ударів зросла, серед постраждалих — підлітки. Через дефіцит систем протиповітряної оборони тієї ночі Україна збила лише одну ракетну ракету з двадцяти семи. За кожну такою цифрою — не статистика, а порожнє ліжко в квартирі, батьки, які до світанку сидять біля телефону.

«Бог для нас — захист і сила, допомога в бідах, знайдена вельми» (Пс. 46:2). Ці слова не звільняють нас від відповідальності — Україна робить усе можливе, щоб захистити небо над містами. Але коли людських засобів не вистачає навіть на одну ніч із двадцяти семи ракет, стає особливо ясно, куди слід звертати найглибший крик. Молитва за додаткові системи захисту, за поранених, за родини загинувших — це не «духовна надбудова» до війни, а справжня участь у ній.

Місяць невизначеності навколо миру

Останній місяць пройшов під знаком одного слова — «Анкоридж». Путін сам визнав, що на його зустрічі з Трампом на Алясці не підписували жодної угоди про завершення війни, а лише обговорювали можливі компроміси. На саміті G7 у французькому Евіані Трамп натякнув, що може відмовитися від тих домовленостей узагалі, а українська сторона відреагувала різко: «дух Анкориджа» вже мертвий. Тепер держсекретар США заявляє, що українські удари по Росії змінили динаміку війни, і найближчими тижнями Вашингтон спробує відновити перемовини. Президент Зеленський говорить про тристоронню зустріч України, США і Росії ще до осені.

Христос назвав блаженними миротворців (Мт. 5:9) — і, зрозуміло, не тих, хто просто хоче тиші будь-якою ціною. Мир, за який варто молитися, — справедливий, а не капітулянтський. Дипломатія хитається в один бік, то в інший, слова змінюються від тижня до тижня — і саме тому найпростіше, що може-

мо зробити ми, — це не покладатися на жодну зі сторін цілком, а просити Господа торкнутися серць тих людей за столом, від чиїх підписів залежать долі мільйонів.

Крихкість людського життя

Цього місяця світ дізнався про смерть відомого альпініста Нірмала Пурджи в горах Пакистану — легендарний альпініст загинув у горах, роблячи те, чому присвятив усе життя. А в Греції масштабні пожежі охопили території поблизу Афін, людей звідти евакуюють.

Дві новини, ніяк не пов'язані одна з одною, — і той самий урок: «Життя ваше — що воно? Пара, що на хвилину з'являється, а потім зникає» (Як. 4:14). Ані досвід підкорювача восьмитисячників, ані спекотне південне літо не гарантують нам завтрашнього ранку. Прочитавши таку новину, варто хоч на хвилину зупинитися й запитати себе: а як я цього місяця провів дні, які мені подаровано?

Голос за гнаних і безголосих

В Ірані, після публічних страт в Ісфагані, митці — письменники, режисери та інші — запустили кампанію «Не страчайте», звинувативши владу у використанні смертної кари для залякування суспільства. Ці люди, можливо, ніколи не назвуть себе віруючими. Але вони обстоюють те, про що Біблія сказала ще на першій своїй сторінці: люди на носять образ Божий, і її життя недоторканне (Бут. 1:27; 9:6).

Варто хоч раз на тиждень згадати в молитві не лише братів і сестер по вірі за кордоном, а й тих, хто просто страждає під чужою жорстокою владою і про кого ми ніколи не почуємо на богослужінні.

Цифра, яку важко проігнорувати

7 липня вийшов черговий Глобальний Індекс Переслідувань — понад 120 сторінок польових даних, свідчень і статистики з двадцяти одної країни Африки, Близького Сходу, Азії та Латинської Америки. Головна цифра доповіді: майже 380 мільйонів християн щороку зазнають переслідувань чи серйозної дискримінації через свою віру — їх заарештовують, виганяють із рідних сіл, а часом і вбивають просто за те, що вони прийшли на звичайну молитовну зустріч.

Африка нині є світовим епіцентром цього насильства: угруповання «Боко Харам», ІД в Західній Африці, Союз демократичних сил та «Аш-Шабаб» цілеспрямовано ата-

кують християнські села. У Демократичній Республіці Конго лише за рік задокументовано майже 400 загинувших християн, десятки викрадені і зруйновані храми, а серед найтяжчих епізодів — масові вбивства вірян під час нічного молитовного чування.

«Пам'ятайте про в'язнів, немов і самі були з ними ув'язнені; про тих, хто страждає, як такі, що й самі перебуваєте в тілі» (Євр. 13:3). Ця цифра — 380 мільйонів — не повинна стати просто ще однією статистикою, яку ми проковтнули разом з іншими новинами. Кожна цифра у ній — конкретна людина, конкретна церква, конкретна родина.

Хрест серед випаленої землі

З 23 до 28 липня на південному заході Франції, у департаменті Жиронда, палала одна з найбільших пожеж за останні десятиліття — вогонь знищив понад 115 тисяч гектарів лісу, довелося евакуювати 220 тисяч людей, а в сусідньому департаменті Ланди згоріло майже двісті будівель. Президент Макрон назвав це найбільшою пожежею у Франції з часів Другої світової війни.

Серед випаленого чорного ландшафту фотограф зняв одну деталь, яка облетіла весь світ: розп'яття з фігурою Христа залишилося цілим і неушкодженим, без жодного сліду вогню, що знищив усе навколо нього.

«Коли ти йтимеш через огонь, не попечешся, і не буде палити тебе полмінь» (Іс. 43:2). Це не обіцянка, що вогонь ніколи не торкнеться наших дерев чи наших домів — торкнувся ж він тисяч гектарів французької землі. Але це нагадування, що є те, чого вогонь не може забрати.

Замість підсумку

Для людини віри новини рідко бувають просто новинами. У кожній трагедії чуємо заклик стати на коліна. У кожному промені надії — привід подякувати й не опускати рук. «Не журіться нічим, а в усьому нехай виявляються Богові ваші прошення в молитві та в благанні з подякою» (Флп. 4:6).

Чуючи ці новини, маємо приклад помолитися: за Україну, за постраждалих цього місяця, за миротворців за столом переговорів, за переслідуваних людей по всьому світу, про яких ми чуємо лише випадково — і за те, щоб посеред найчорнішого попелу нашого часу залишалася щось, чого вогонь не здатний забрати.

П'ять питань, які атеїст поставив пастору — і що з того вийшло

Ми домовились зустрітись у звичайній кав'ярні, не в церкві. Максим — так він попросив себе назвати — прийшов першим і сидів за столиком біля вікна, з блокнотом, куди заздалегідь виписав питання. «Я готувався, — сказав він, коли я представив йому пастора Андрія. — Хочу почути не буклетні фрази, а те, що ви думаєте насправді».

Максиму тридцять чотири. Інженер, виріс у нерелігійній родині, у Бога не вірить років із п'ятнадцяти. На розмову погодився, бо, як сам каже, «втомився від дискусій в інтернеті, де всі кричать і ніхто нікого не переконує».

Пастор Андрій служить у громаді одинадцять років, до цього — викладав філософію в університеті. «Якщо моя віра не витримує гострих питань — це проблема моєї віри, а не питань, — сказав він на початку. — Тож питайте прямо, я відповім так само».

Ось п'ять питань, які поставив Максим, — і те, що з цього вийшло.

Перше питання: чому Бог не показується прямо?

«Якщо Бог хоче, щоб я вірив, чому не з'явиться і не скаже це напругу? Навіщо ці натяки, книги, історії двотисячолітньої давнини?»

Андрій не поспішав. «А уявімо на секунду, що Він з'явився. Прямо зараз, над цим столиком. Що станеться далі?» Максим замислився: «Я, напевно, повірю». «Повірите — у тому сенсі, в якому людина вірить, що пе-

ред нею стоїть предмет. Це не віра, це фіксація факту. Але Бог, судячи з усього, хоче не підтвердження свого існування, а довіри й стосунків — а довіра неможлива там, де немає простору для сумніву. Дитина, яку змушують любити батька під загрозою покарання, не любить — вона підкоряється. Якби Бог з'явився так, щоб сумнів став неможливим, Він би скасував саму можливість вільно Його прийняти чи відкинути. Тому, до речі, навіть у Біблії ті, хто бачив чудеса напругу — той-таки народ Ізраїлю в пустелі, — за кілька тижнів після цього почали бунтувати й ліпити золотого тільця. Видовище не рятує від невірства. Воно швидко забувається».

Максим замовк на кілька секунд. «Про це я не думав. Я завжди уявляв доказ як щось, що само собою розв'язує питання віри». «Більшість людей так уявляють, — відповів Андрій. — Але доказ і довіра — це різні категорії. Я можу довести вам, що небо блакитне. Я не можу довести вам, що варто комусь довіряти. Це доводиться інакше — часом, вчинками, вірністю».

Закінчення на стор. 4

Хочете покращити своє молитовне життя? Спробуйте коротші молитви

Хто з християн не прагне молитися з більшою впевненістю та силою? Хто не хоче, звертаючись до престолу благодаті, бачити Божу відповідь у важкі хвилини? Я, наприклад, дуже цього хочу. Коли я молюся за себе, свою сім'ю, церкву чи за Божі плани й цілі для служіння, мені хочеться знати, що, відкриваючи свої уста, я ніби відчиняю небесні вікна.

Водночас легко потрапити в пастку, вважаючи, що довгі молитви кращі за короткі. Виникає спокуса думати, ніби чим більше ми говоримо, тим переконливіше спонукаємо Бога діяти. Але Святе Письмо навчає зовсім іншого.

У Біблії є чимало прикладів коротких молитов, які приносили прорив, чудеса, визволення й Божу допомогу. У ній можна знайти молитви майже на всі випадки життя.

Біблія говорить: «Щира молитва праведного має велику силу» (Як. 5:16). Зверніть увагу: тут не сказано «довга» чи «красномовна» молитва. Коротка молитва також може звершити дуже багато. І ось кілька причин чому.

По-перше, короткі молитви часто передають відчуття невідкладності, якого іноді бракує довгим молитвам. Я бачив, як мати маленької дитини вибігла на жваву дорогу, вигукнувши лише одне слово: «Ісусе!» І дивовижним чином усі автомобілі встигли звернути або різко загальмувати. Ця молитва з одного слова виявилася такою ж дієвою, як і найдовше звернення. Так само й короткої молитви Петра:

«Господи, спаси мене!» (Мт. 14:30) було достатньо, щоб Ісус простягнув йому руку, коли той уже почав тонув.

Закінчення на стор. 6

спільні ініціативи та об'єднувати зусилля задля надання духовної, психологічної, благодійної та гуманітарної підтримки людям, які цього потребують. Співпраця передбачає розвиток капеланського служіння, духовної опіки пацієнтів і військовослужбовців, які проходять лікування та реабілітацію, а також реалізацію спільних соціальних і волонтерських проєктів. Окрему увагу сторони приділятимуть підтримці тих, хто постраждав унаслідок повномасштабної війни;

05.07.2026 в церкві с.Масевичі що на Рокитнівщині відбулося рукопокладання Кібукевича Сергія Онисійовича в сан диякона для звершення капеланського служіння в Рівненському обласному об'єднанні та у всьому братерстві УЦХВЕ. Молитву посвячення звершили старші служителі братерства Олександр Кузьмич та Михайло Лесковець, а також пастори Андрій Огієвич і Анатолій Панько.

В церкві с.Нетреба на пресвітерське був рукопокладений Масляничук Микола Михайлович. Також старші брати та церква щиро подякували та звершили молитву за служіння брата Шеремета Володимира і оголосили почесним пресвітером. Служіння звершували, старший

пресвітер УЦХВЕ Рівненщини Олександр Коток, заступник Степан Килюшик, старший пресвітер району Сергій Секан та пресвітери інших церков.

У Городищенській виправній колонії №96 відбулося особливе свято — святе водне хрещення. Це був день радості, коли люди відкрито засвідчили свою віру в Господа Ісуса Христа та бажання жити новим життям. Хрещення звершила церква «Добрий Самарянин» села Зозів. Словом Божим служили відповідальний за тюремне служіння Дмитро Семешук, директор місії «Добрий Самарянин» Ростислав Боришкевич та служителі Церкви. Після звершення водного хрещення церква приготувала плов для засуджених і працівників адміністрації, щоб у спільному спілкуванні розділити радість цього благословенного дня.

Церква «Благодать» м. Вараш провела хрещення в Полицькій виправній колонії 76. Охрестився п'ятеро людей. Співом служив гурт «Левит». Зібрання відвідали 70 засуджених.

В церкві села Тутувичи на дияконське служіння були рукопокладені Сергійчук Сергій Миколайович та Вегера Анатолій Кіндратович. Молитву звершували заступник старшого пре-

світера УЦХВЕ Рівненщини, єпископ Чернішок Олександр Григорович, старший пресвітер району Куськовець Анатолій Леонідович та місцевий пресвітер Сорока Володимир Іванович;

12.07.2026 в Державній установі «Катеринівська виправна колонія (№46)» відбулося свято водного хрещення по вірі. Цього дня четверо засуджених уклали заповіт із Богом, засвідчивши свою віру через святе водне хрещення.

Щоп'ятниці церква «Добрий Самарянин» села Зозів проводить соціальне благодійне служіння на привокзальній площі міста Рівне. Під час служіння нужденним людям безкоштовно роздаються гарячі благодійні обіди. Також звучить проповідь Євангелії, проводяться особисті бесіди, надається духовна підтримка та молитва. За потреби людей, які опинилися у складних життєвих обставинах, направляють до Будинків милосердя, що діють при місцевій церкві, де вони можуть отримати тимчасовий прихисток, турботу, духовну опіку та допомогу;

19.07.2026 в церкві с.Острівці на пресвітерське служіння був обраний Козодой Микола, на дияконське Кушнір Олександр. В проведенні ви-

борів взяли участь заступник старшого пресвітера УЦХВЕ Рівненщини Степан Килюшик та старший пресвітер району Сергій Секан.

В церкві «Божого Спасіння» м.Сарни на дияконське служіння обрано Мелешука Івана Васильовича та Євтушина Андрія Борисовича.

Група з 82 діток із Київської та Рівненської областей провела тиждень у літньому таборі в Польщі, за запрошенням Fundacja ESPA. Серед учасників — діти з родин загинувших захисників і захисниць України, зниклих безвісти, військовополонених, а також ветеранів;

26.07.2026 в церкві с.Карпилівка Сарненського району на дияконське служіння рукопокладено Мартинюка Олександра Вікторовича та Семенюка Сергія Віталійовича. Молитву посвячення звершували заступник старшого пресвітера УЦХВЕ Рівненщини Олександр Кузьмич, старший пресвітер району Анатолій Куськовець, пастори Ярослав Мартинюк та Ковтуненко Сергій. Також церква та старші служителі подякували Мартинюку Анатолію Івановичу за щире та ревне служіння, яке він звершував багато років, і сьогодні набув статусу почесного диякона.

Біблія — найперекладеніша книга в історії людства: повний текст або окремі книги перекладено більш ніж на 3500 мов.

Слово «Біблія» походить від грецького «biblia» — «книги» (множина), бо це не одна книга, а збірка з 66 (у протестантській традиції) книг різних авторів, написаних протягом приблизно 1500 років.

Найкоротший вірш Нового Завіту англійською — «Радійте завжди» (1 Фес. 5:16) — усього два слова в оригінальному грецькому тексті.

Книга Псалмів — найдовша книга Біблії, а Псалом 119 (118 за іншою нумерацією) — найдовший розділ у всій Біблії.

“ «Довіра — не там, де зникають сумніви. Довіра — там, де людина йде далі, попри них»

«Церква — не музей безгрішних, а лікарня для тих, хто визнав хворобу».

«Правда не потребує крику. Вона потребує часу».

«Бог рідко поспішає. Але Він ніколи не запізнюється»

«Прощення — не забуття болю, а відмова дозволити йому керувати завтрашнім днем»

«Малий крок у правильний бік важливіший за велику мрію без напрямку».

«Те, що ми боїмося втратити, часто вже давно нам не належить».

«Справжня свобода — не робити все, що хочеш, а хотіти те, що правильно»

”

Ти любов'ю відкривсь мені — огорнув мене ніжністю, і назустріч виходиш Ти, наче вірний мій Друг. І коли я до Тебе йду — серце повниться радістю, і люблю я Тебе сильніш, ніж усе, що навкруг.

Люблю Тебе більш за все, що може дати земля, шукаю Твоє лице — Ти радість моя! Чекаю на день, коли зустрінемось я і Ти, а поки крізь дні земні я кличу: прийди!

О, які дорогі мені ті хвилини присутності, як спинається світ і час, і говориш мені. Я шукаю не слави й благ, не багатства, могутності — лиш побути з Тобою вдвох у святій тишині.

Я до Тебе спішив колись із нуждою, з тривогами, і хоч мало я мав тоді — був багатший за всіх. А тепер, коли маю все, — загубився дорогами... Ти прости мене, Отче мій, і зніми з мене гріх.

Я вже вірою бачу дім у промінні небесному, і Тебе, що назустріч знов поспішаєш мені. І зустрінемось ми тоді в тому світлі чудесному, і скажу: «Я Тебе чекав», — і залишусь в Тобі.

Олександр ГЕНІШ

Панує в світі знов знемога, і міншає навкруг теплі, і серце вже не чує Бога, і совість спить в полоні зла.

Коли навколо світ холодне — Живім лиш мені, живім. Коли любов у стужі тоне, не дай зробітись крижаним.

Лиш Ти — вогонь, що не згасає, без Тебе — попіл і зола. Торкнісь — і серце оживає, щоб я не вигорів дотла.

Візьми це серце із граніту, торкнісь, щоб знов воно жило, щоб я світів у ночі світу, щоб танув лід і слабало зло.

Олександр ГЕНІШ

Найкраще місце

Куди б я не їхав, куди б я не йшов, стежками, що вкриті нічною росю, Ти двері мені відчиняв знов і знов, коли знемагав я й боровся з бідю.

Багато я бачив прекрасних країв, долини, ліси, оповиті красою, та скрізь, де я був, я одне зрозумів: найкраще на світі — це бути з Тобою.

Спасибі за руку, простягнуту знов, коли я вмивався гіркими сльозами, за тиху, терплячу, безмежну любов, Ти сам утирав їх Своїми руками.

Тобі довіряю дороги й життя, іду, хоч навколо не видно нічого, я вірю в незриме, як вірить дитя, бо чую: веде мене голос Живого.

Я бачив і гомін, і тишу морів, і сотні доріг, і вогні маяків, та в кожній красі є принада своя, найкраще ж із місць — це присутність Твоя.

Хай кличуть до себе всі гавані світу — я знаю одну лиш дорогу: до Тебе. Додому... до Тебе.

П'ять питань, які атеїст поставив пастору — і що з того вийшло

Закінчення. Початок на стор. 3

Друге питання: чому в Біблії стільки насильства?

Максим дістав блокнот. «Я читав. Там цілі народи знищують за наказом Бога. Як це узгодити з «Бог є любов»?»

«Дозвольте питання у відповідь, — сказав Андрій. — Коли ви читаєте історичну книгу про Другу світову війну і бачите описи бомбардувань, ви вважаєте, що автор виправдовує насильство, чи що він його документує?» «Документує, звісно». «Так само і значна частина цих текстів — не інструкція «робіть так», а хроніка того, що робили люди в конкретну історичну епоху, з усією її жорстокістю. Біблія — рідкісний за давниною текст, який не прикрашає своїх героїв: Давид — вбивця й перелюбник, Мойсей — вбивця, Петро — той, хто зрадив у найважчу мить. Жодна пропагандистська книга себе так не пише. Це наштовхує на думку, що це не міфологія самовиправдання, а щось значно чесніше».

Максим не здавався: «Але є накази, які приписують безпосередньо Богу. Це не просто описи чужої жорстокості». «Погоджуюсь, і саме ці уривки я сам довго й важко продумував, а не просто «приймав на віру», — відповів Андрій. — Але зверніть увагу на контраст: та ж сама традиція, з тих самих текстів, дала світові заповідь «не вбивай», проро-

ків, що звинувачують царів у пригнобленні бідних, і зрештою — Христа, який каже «любите ворогів своїх» і сам гине, не чинячи опору. Якщо шукати логіку тексту в цілому, а не виривати окремі глави, вона рухається в один напрям: від племінного насильства до універсальної любові. Атеїстична критика зазвичай зупиняється на першій половині книги й ігнорує, куди веде друга».

Третє питання: навіщо церкві гроші?

«Десятина, збори, будівництво — це нагадує бізнес-модель», — сказав Максим прямо.

Андрій кивнув: «Справедливе питання, і скепсис тут виправданий — я сам знаю громади, де гроші стали ідолом, і це трагедія. Але дозвольте перевернути питання: а скільки коштує лікарня без державного фінансування? Скільки коштує притулок для бездомних, дитячий табір, продуктові набори для вдів на передовій? Наша громада минулого року утримувала все це без жодної копійки з бюджету — виключно на пожертви. Гроші — не мета церкви, а паливо для того, щоб не тільки говорити про любов до ближнього, а й реально нею годувати, лікувати й зігрівати. Питання не «чи є гроші в церкві», а «на що вони йдуть» — і на це запитання будь-хто з вас має право отримати чесну відповідь у будь-якій здоровій громаді».

маді».

Четверте питання: чому саме християнство, а не інша релігія?

«Якби ви народились в Індії, ви б, найімовірніше, були індуїстом. Хіба це не робить вашу віру випадковістю географії?»

Андрій усміхнувся: «Цей аргумент працює однаково добре проти вашого атеїзму. Якби ви народились у радянській родині сторіччя тому, ви, найімовірніше, теж були б атеїстом — і не через переконливість аргументів, а через обставини народження. Географія формує стартову точку кожної людини — і віруючої, і невіруючої. Питання не в тому, звідки в тебе почалося переконання, а чи витримує воно перевірку розумом, коли ти вже дорослий і здатний мислити самостійно. Я своє християнство піддавав сумніву свідомо, вивчав інші традиції, читав критиків — і залишився не тому, що виріс у цьому, а тому, що після перевірки воно виявилось найбільш послідовним поясненням того, чому у світі є і краса, і моральний закон, і водночас — зло, яке ми всі відчуваємо як справжнє зло, а не просто «інший погляд на речі»».

П'яте питання: а якщо ви помиляєтесь?

Останнє питання Максим поставив тихіше за інші. «Що, якщо все це неправда? Ви витратили життя на щось вигадане?»

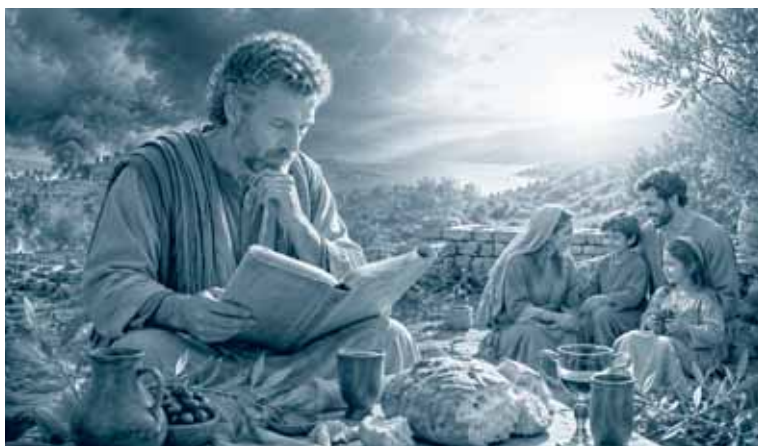
«А дозвольте я поставлю це саме питання вам, — відповів Андрій. — Якщо Бог є, а ви прожили життя, ігноруючи це, — що ви втратили?» Максим завагався. «Це не риторичний прийом, — продовжив Андрій. — Це відомий у філософії аргумент, «парі Паскаля», і я наводжу його не як доказ, а як чесне зважування ставок. Якщо я помиляюсь щодо Бога, я прожив життя в любові, чесності й служінні — і це не втрата за жодних обставин. Якщо ви помиляєтесь щодо Його відсутності — ви втратили не просто філософську суперечку. Але важливіше за розрахунок ставок — інше: сама постановка питання «а що, якщо я помиляюсь» — ознака людини, яка серйозно ставиться до правди, а не до зручності. Я поважаю це у вас. І саме тому раджу: не заспокоюйтесь на сумніві як на фінальній станції. Дошукуйтесь далі — так само вимогливо, як ви щойно дошукувались у мене».

Що з того вийшло

Розмова тривала майже дві години. Максим не пішов звідти віруючим — і Андрій цього не приховував як мету розмови. Але наприкінці сталося дещо інше.

«Я думав, прийду з питаннями, які поставлять вас у тупик, — сказав Максим, закриваючи блокнот. — А натомість ви поставили мені питання, над якими я думатиму ще довго».

Причини для радості з книги Єкклесіяста

Чи несе книга Єкклесіяста послання для нас сьогодні, у світі, який, здається, зовсім збожеволів?

Чи звертається ця давня книга до тих, хто сьогодні перебуває в епіцентрі страждань і болю?

Більше, ніж будь-яка інша книга Біблії, **Єкклесіаст** асоціюється зі скептицизмом, песимізмом і навіть певним цинізмом. Вона наголошує як на крихкості людського життя, так і на його, здавалося б, марності. Навіщо ми взагалі існуємо? Яка мета нашого життя? Чи варто намагатися щось змінити, якщо все лише повторюється знову й знову?

Як сказано вже у другому вірші книги: «Марнота марнот, — говорить Єкклесіаст, — марнота марнот, усе марнота» (Єккл. 1:2).

Закінчення на стор. 7

Дитяча сторінка

Найменший у команді Бог дарував нам найкращих батьків

Тарасик був наймолодшим із п'яти братів. Коли старші брати грали у футбол на шкільному подвір'ї, його завжди ставили останнім — не тому, що погано грав, а тому, що був найнижчим. «Ти ще малий, — казав старший брат Максим. — Постій краще на воротах».

Тарасик стояв на воротах і сумував. Йому хотілося бігти, забивати голи, чути, як хлопці кричать його ім'я від радості. Але натомість він стояв самотньо в кутку поля, і навіть м'яч до нього долітав рідко.

Якось у неділю дідусь узяв Тарасика на прогулянку до лісу і розповів історію. «Колись давно, — сказав дідусь, — пророк Самуїл прийшов у дім, щоб обрати нового царя для Ізраїлю. Йому показали старшого сина, високого й сильного. Потім другого, третього — усіх по черзі, кожен виглядав, як справжній цар. Але Бог сказав Самуїлу: не той. І не той. Виявилось, що найменшого сина навіть не покликали з поля — думали, куди йому, він же ще пастушок, наймолодший. А Бог якраз його і обрав. Того

хлопчика звали Давид».

«Чому Бог обрав найменшого?» — спитав Тарасик.

Дідусь усміхнувся. «У Біблії написано, що люди дивляться на зріст і силу, а Бог дивиться на серце. Давид умів довіряти Богу навіть тоді, коли пас овець сам-один у полі, коли ніхто на нього не звертав уваги. Це серце Бог і побачив — задовго до того, як побачив хтось інший».

Наступного дня на подвір'ї, коли м'яч несподівано покотився прямо до воріт, Тарасик не злякався і не почекав, поки хтось інший вибіжить. Він кинувся й відбив м'яч так влучно, що всі хлопці загукали від здивування. Але найважливіше сталося не тоді. Найважливіше сталося раніше — коли він, стоячи самотньо на воротах, перестав почуватися забутим і почав почуватися обраним.

Бог не дивиться на те, наскільки ти високий чи сильний. Він дивиться на твоє серце — і саме туди Він приходить першим.

Згадаю той дім, де лунали пісні,
Де мати співала тихенько мені.
Де батько обіймом міцним зустрічав,
Своєю любов'ю мене зігрівав.

Це Бог дарував нам найкращих батьків,
Любіть і шануйте до сивих років.
Бо шлях нам у світі вказали вони,
Молитви й здоров'я лишили свої.

Літа промайнули, ми вже не малі,
Самі прокладаєм стежки на землі.
Та хоч би у небо знялись, чи у даль —
Несе нас любов їх крізь радість і жаль.

Допоки ще можемо — ловімо цю мить,
Промовимо те, що нам серце велить.
Бо час пролетить, мов ріка навесні,
Несказане слово болить уві сні.

Коли нам Господь подарує дітей,
Збагнемо ціну ми безсонних ночей.
Засіяне вами в нас сходить, цвіте,
І пам'ять про вас з нами вічно живе.

<https://www.youtube.com/watch?v=KRDXsFkWXHU>

Куди ти, літечко, спішиш?
Зігреш у травах п'яти.
Біжиш-летиш, біжиш-летиш,
Ніяк не наздогнати.

Дай нам натішитись, зажди,
Припини-но дні крилаті.
Ми раді бачити завжди
Тебе у нашій хаті.

Та зупинися хоч на мить...
А літечко не чує, —
Летить-біжить, летить-біжить,
Крокує та крокує.

Куди ти, літечко, куди?
Йому сьогодні воля!
І літо коником рудим
Гарцює серед поля.

Наталія КАРПЕНКО

Коробочка, яку не треба було нести

Софійка йшла до бабусі в сусіднє село пішки — дорога займала майже годину. Мама дала їй маленьку торбинку з бутербродом і сказала: «Не хвилюйся, все буде добре, я вже подзвонила бабусі, вона чекатиме на тебе біля хвіртки».

Але Софійка все одно хвилювалась. Вона несла із собою важку коробку — не з бутербродами, а уявну, невидиму коробку, повну запитань: «А що, якщо я забуваю? А що, якщо піде дощ? А що, якщо бабуса забуде і не вийде зустрічати?»

Коробка була важка, хоч і невидима. Софійка йшла, і плечі в неї боліли, наче вона й справді щось несла. На половині дороги вона

зустріла сусіда, дядька Петра, який пас корову на лузі. «Чого ти така сумна, Софійко?» — спитав він.

«Я боюсь, що щось піде не так», — відповіла вона й розповіла про свою уявну важку коробку.

Дядько Петро сів на пенюк і сказав: «Знаєш, у Біблії Ісус якось сказав дуже просту річ: не турбуйтеся про завтрашній день, бо Небесний Отець знає, що вам потрібно, ще перш ніж ви про це попросите. Подумай: твоя мама подзвонила бабусі заздалегідь. Вона все вже влаштувала. А ти йдеш і несеш коробку запитань про те, що вже вирішено без тебе».

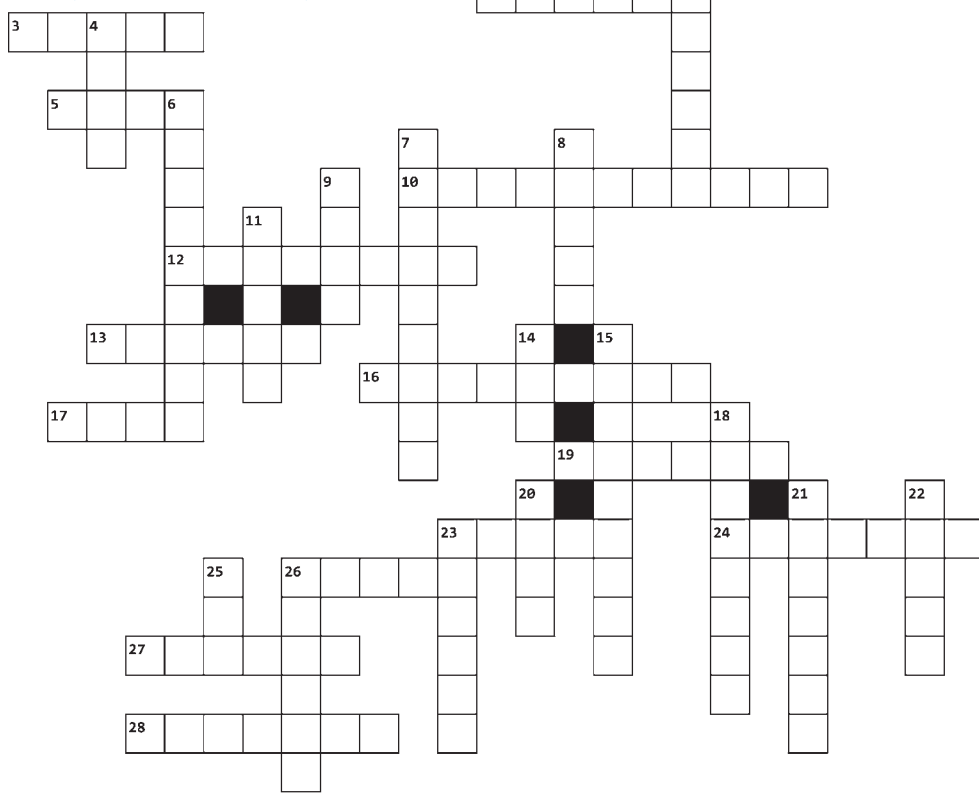
Софійка задумалась. «То я несла коробку даремно?»

«Даремно, — усміхнувся дядько Петро. — Спробуй просто йти й дивитись на квіти по дорозі. Коробку можна поставити тут, на пенюку. Я за нею подивлюсь, якщо хочеш».

Софійка тихо засміялась і пішла далі — уже без коробки. Дорога здалась їй набагато коротшою. А коли вона підійшла до хвіртки, бабуса й справді вже стояла там, усміхаючись, з відром свіжої малини в руках — саме так, як обіцяла мама.

Бог знає, що нам потрібно, ще перед тим, як ми про це попросимо. Іноді найважче в житті — не саме випробування, а важка коробка тривоги, яку ми несемо самі, хоча могли б її просто залишити.

Кросворд

По горизонталі:

- Зібрання віруючих, тіло Христове
- Пастух, що переміг Голяфа і став царем
- Дім молитви і зібрання віруючих
- Повернення до життя після смерті
- Визволення від гріха через жертву Христа
- Річка, в якій хрестився Ісус
- Незаслужена Божа милість
- Пророк, вознесений на небо у вогняній колісниці
- Духовний керівник церковної громади
- Мати Ісуса
- Учень, посланий проповідувати Євангеліє

- Апостол, що тричі відрікся, а потім став «скалою»
- Пісня-молитва з однієї з біблійних книг
- Місце розп'яття Ісуса Христа

По вертикалі:

- Перше слово у кожній заповіді з Нагірної проповіді
- Впевненість у тому, чого не бачимо
- Співчуття, виявлене вчинком, а не словом
- «Добра новина» про Христа
- Символ жертви і спасіння Христа
- Боровся з янголом, отримав ім'я Ізраїль

- Воскрешений Ісусом через чотири дні після смерті
- Побудував ковчег перед всесвітнім потопом
- Милосердний герой відомої притчі Христа
- Зміна серця, відвернення від гріха
- Порушення Божого закону
- Розмова людини з Богом
- Проданий братами в рабство, став правителем Єгипту
- Вивів народ Ізраїль з єгипетського рабства
- Апостол, що зрадив Ісуса за срібняки
- Той, хто говорить від імені Бога

Підготувала Ірина Геніш

Життя в епоху штучності — як не втратити справжнє

Ми живемо в час, коли штучність проникла майже в усі сфери життя. Штучні зображення, відео, музика, тексти, навіть голоси — усе це створюється так майстерно, що дедалі важче відрізнити справжнє від згенерованого. До цього додається оброблена їжа, інформаційний шум, нав'язані моделі мислення та поведінки. У багатьох людей з'являється внутрішня втома від цього потоку й природне бажання повернутися до живого, справжнього (нехай і недосконалого).

Це відчуття не випадкове. Людина створена не лише як споживач інформації, а як особистість із душою, совістю, потребою в істині, любові та глибоких стосунках. Коли все навколо стає імітацією, серце починає шукати істинне.

1. ПРОБЛЕМА ШТУЧНОСТІ — НЕ ЛИШЕ В ТЕХНОЛОГІЯХ

Технологія сама по собі не є ні добром, ні злом — усе залежить від використання. Небезпека з'являється тоді, коли:

- штучне підміняє живе
- імітація витісняє реальний досвід
- віртуальне стає важливішим за справжнє життя
- емоції споживаються, а не проживаються

Людина може слухати ідеально зроблену пісню, але її серце залишиться порожнім, бо там немає пережитого болю, радості, боротьби — того, що народжується в реальному житті. Те саме стосується фільмів, соцмереж і новин — вони формують уявну картину світу, яка поступово починає впливати на мислення й цінності.

Біблія попереджає: «Стережись, щоб ніхто вас не звів» (Матвія 24:4).

2. ІНФОРМАЦІЙНА ЇЖА І ЇЖА ДЛЯ ДУШІ

Як тілу потрібна натуральна їжа, так душі потрібна істина. Сьогодні важко вибрати якісні продукти — так само важко вибрати чисту інформацію. Багато що яскраве й популярне, але не все корисне.

Апостол Павло навчає: «Усе досліджуйте, тримайтеся доброго» (1 Солунян 5:21).

Це означає:

- не вірити всьому підряд

- перевіряти, чим ми наповнюємо розум
- не жити в постійному інформаційному шумі
- знаходити час для тиші, роздумів і молитви

Ісус сказав: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що виходить із уст Божих» (Матвія 4:4).

3. ФІЛЬМИ, МЕДІА І НАВ'ЯЗУВАННЯ СВІТОГЛЯДУ

Художні фільми часто сприймаються як розвага. Але будь-який фільм — це бачення режисера. Саме він вирішує, що показати як добро, що як зло, які стосунки подати як норму, а які як застарілі. Через сюжет, музику й емоції глядачеві передають не лише історію, а й систему цінностей.

Такий вплив глибокий і непомітний. Людина може не усвідомлювати, як поступово починає сприймати нав'язані моделі поведінки як природні.

Сучасна кіноіндустрія часто цілеспрямовано просуває певні моральні та соціальні ідеї. У багатьох популярних фільмах і серіалах регулярно з'являються персонажі з одностатевими стосунками або інші елементи, які подаються як обов'язкова ознака «сучасності». Для віруючих людей це виглядає як систематичне формування нових норм, що суперечать біблійному вченню.

Святе Письмо прямо називає одностатеві стосунки гріхом (Римлян 1:26–27; 1 Коринтян 6:9–10). Тому християни не можуть сприймати таку поведінку як моральну норму, навіть якщо культура подає її інакше.

Ісус застерігав про вплив того, що входить у наше життя через очі та розум: «Око — то світильник для тіла. Тож коли око твоє буде чисте, то й усе тіло твоє буде світле» (Матвія 6:22).

Тому віруючій людині важливо бути уважною до того, що вона постійно дивиться, слухає і приймає як «норму».

4. ЯК НЕ СТАТИ МАРІОНЕТКОЮ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СВІТІ

Світ завжди намагався впливати на людину — сьогодні просто інструменти стали сильнішими. Але в людини залишається вибір.

Практичні кроки:

- Обмежувати інформаційний шум
- Не все потрібно дивитися й читати.
- Цінувати живе спілкування
- Реальні розмови, спільна молитва, сімейний час мають глибший вплив, ніж онлайн-контент.
- Розвивати тверезе мислення
- Не все популярне є правильним.
- Мати духовну основу

Ісус сказав: «Пізнаєте істину, і істина зробить вас вільними» (Івана 8:32).

5. ЧОМУ ЦЕ ВСЕ ВІДБУВАЄТЬСЯ

Біблія попереджає: «І через примноження беззаконня любов багатьох охолоне» (Матвія 24:12).

Йдеться про охолодження справжньої, жертвової, Божої любові. Коли людина відходить від Бога, на перше місце стають егоїзм і власні бажання. Технології лише підсилюють цей процес.

6. ЯК ЖИТИ ДАЛІ

Вистояти можливо. І не лише вистояти, а зберегти глибину й світло всередині.

- Шукати живих стосунків із Богом
- Молитва, Євангеліє, послух словам Христа.
- Вибирати справжнє
- Живе служіння, реальна допомога людям, щирі стосунки.
- Берегти серце
- «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Приповісті 4:23).
- Жити свідомо
- Не дозволяти світові формувати вас без вашої участі.

ВИСНОВОК

Світ стає дедалі більш штучним, але людина залишається духовною істотою. Ніякі технології не можуть замінити живу віру, чисту совість і справжні стосунки з Богом.

Ісус сказав: «Я прийшов, щоб мали життя і щоб мали з надлишком» (Івана 10:10).

Справжнє життя — не в інформаційному шумі й не в штучних заміниках, а в істині Божого Слова, у світлі Христовому та в житті, яке будується на вічних цінностях.

Геннадій АНДРОСОВ

Хочете покращити своє молитовне життя? Спробуйте коротші молитви

Закінчення. Початок на стор. 3

По-друге, короткі молитви мають величезну силу, тому що Біблія навчає: коли ми молимося — навіть недовго, — Бог починає діяти.

Можливо, це викликає запитання: «Хіба Бог не всюди-сущий? У якому розумінні Він «починає діяти»? Хіба Він не перебуває всюди й завжди?»

Звичайно, Бог є всюди. Але коли ми молимося, Він особливим чином наближається до нас і виявляє Свою присутність та дію в нашому житті. Адже Писання говорять:

«Наблизьтеся до Бога, і Він наблизиться до вас» (Як. 4:8).

Молитва — це найкращий спосіб наблизитися до нашого Небесного Отця.

Ніколи не знаєш, кого Бог покличе звершити неможливе або коли запросить тебе стати співучасником Свого чуда. Бог може змінити будь-яку ситуацію, якщо ми лише звернемося до Нього в молитві.

Він прагне відновлювати Своє творіння, не залишаючи його в руїнах чи занепаді. У Своїй божественній мудрості Він знає, як полагати те, що зламане. Коли ти молишся, Бог відповідає, роблячи те, що тобі самому не під силу.

Те, що неможливе для людей, можливе для Бога.

Божі вуха завжди уважні до голосу Його дітей. У Євангеліях ми бачимо, що Ісус неодноразово зупинявся дорогою, почувши крик про допомогу. Знову і знову Він

переривав Свій шлях, щоб відповісти на людську потребу й звершити чудо.

Ми бачимо лише те, що перед нами сьогодні, але Бог бачить великі можливості, які чекають попереду. Ми бачимо, у якому стані зараз перебуває близька нам людина, а Бог бачить, ким вона може стати. Іншими словами, як показав Ісус, Бог готовий змінити хід подій, щоб здійснити те, що Він задумав для нашого життя.

Сподіваюся, розглядаючи біблійні молитви, ви ще більше переконаєтеся в тому, що Бог добрий і любить відповідати на молитви Свого народу. Нехай це зміцнить вашу віру та допоможе застосувати біблійні принципи у власному житті й обставинах.

Будь ласка, не зрозумійте мене неправильно. Я зовсім не закликаю проводити менше часу в спілкуванні з Богом. Розмовляйте з Ним. Виливайте перед Ним своє серце. Проводьте з Ним якомога більше часу. Обов'язково знаходьте можливість заспокоїти свою душу й уважно слухати Його мудрий голос.

Проте не припускайтеся тієї помилки, про яку говорив Ісус:

«А коли молитесь, не говоріть зайвого, як язичники, бо вони думають, що через своє багатослів'я будуть вислухані» (Мт. 6:7).

Більше — не завжди означає краще.

Іноді менше — означає більше.

Джентезен ФРАНКЛИН

Прочитаємо доволі незвичний текст — слова, які ап. Павло сказав вінці одного із своїх послань:

«Коли хто не любить Господа Ісуса Христа, нехай буде тому анафема» (1 Кор. 16:22 — пер. Громова)

Можна зустріти ще такі переклади цього тексту:

«Коли хто не любить Господа, нехай буде проклятий!» (1 Кор. 16:22 — пер. Огієнка)

«Хто не любить Господа, нехай буде відлучений» (1 Кор. 16:22 — пер. УТТ)

Я ще не чув в церковній й історії такого, щоб когось відлучили або віддали анафемі за те, що він не любить Господа. Павло в цьому ж посланні вже вдавався до такої практики — в 5 розділі він наказує

вилучити тих, хто був в гріху перелюбі. Рекомендує вилучити з-поміж себе лукавого, негідного або розбещеного. А ще в посланні до галатів ми зустрічаємо подібну практику, де апостол пише так: «якщо хто благовістить вам у супереч тому, що ви прийняли, — нехай буде анафема» (Гал. 1:9). Там ще якось більш конкретно, а тут спробуй визначити, хто підпадає під цей критерій: як визначити хто любить Господа, а хто не любить? Цікаво якою була реакція і дії коринтян, коли вони зачитали цей лист в церкві: *Хто не любить Господа, нехай буде відлучений...*

Цей текст залишений тут не для того, щоб ми визначали хто любить Господа, а

Чи любиш ти Господа?

хто ні; кого відлучати, а кого ні. Цей текст залишений для того, щоб кожен перевірів сам себе чи любить він Господа.

Ми бачимо наскільки важливою є ця річ. Потрапити під анафему або бути відлученим від Церкви Христової — це найгірше що може статися з християнином. А ще оскільки процес відлучення є публічною процедурою, то багато віруючих, вже вивчивши перелік речей за які можуть вилучити, підлаштовують свою зовнішню сторону життя так, щоб до них не було ніяких претензій. Прийдуть в зібрання, одяг підберуть відповідний, будуть вести себе так, як прийнято в церкві.

Цей текст хоче проникнути в твою внутрішню сторону життя. І показати головний принцип, без якого все інше не важливо. Чи любиш ти Господа? Це те, що буде оцінюватися коли ти предстанеш перед Богом.

— Господи, я по декілька разів на тиждень в зібрання ходив. Господи, я в хорі співав, на співанки ходив. Гос-

поди, я допомагав храм будувати. Господи, я жертвував кошти не малі. І ще багато «Господи, Господи»... Хворих відвідував, твоїм іменем чудеса робив, Євангелію проповідував.

А мотиви які? А Бога ти любиш? Якщо все це ти робив з примусу, або по звичці, по традиції, то кому воно все потрібне?

Тут серйозне застереження для всіх, хто не любить Господа. Це причина, по якій ти можеш бути відлучений. Бог це може зробити!

А Бог дивиться на це! Христос дивися на це! «добре про рокував про вас Ісая, кажучи: Цей народ наближається до Мене своїми устами, губами шанує Мене, серце ж їхнє далеко від Мене; та даремно поклоняються Мені, навчаючи людських заповідей» (Мт. 15:8–9 — пер. УТТ)

Чуєте? Бог відкидає поклоніння без внутрішньої любові до Нього! Йому не потрібні жертви, твоє волонтерство, твоє ходіння в храми і служіння, якщо в тебе погасла любов до Ісуса!

Друзі, дуже легко тут себе обманути. Так і життя можна даремно прожити. Весь час зайнятий, щось робиш, а виявиться, що мотиви не ті, що любові до Ісуса не було...

Зараз актуальне дуже питання: що я можу робити в цей тривожний час? Полюби Ісуса — це перше, що треба зробити!

Треба чітко усвідомити оцю послідовність: спочатку полюби Ісуса, а тоді служити Йому. Питання, яке тричі задав Ісус Петру: «Симоне Іонин, ти любиш мене?» Він говорить Йому: «Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе!» Він говорить Йому: «Паси овець Моїх».

Спочатку «чи ти любиш Ісуса?», а потім повеління пасти овець, тобто служити.

Часто любов до Ісуса і служіння Йому пов'язані між собою. Бо якби ми не любили Ісуса, то чи служили б ми Йому, чи ходили б в зібрання, чи проповідували б, чи жертвували б, чи допомагали б іншим? Тому є підстави думати, що всі ми любимо Ісуса — хтось менше, хтось

більше. Комуś більше прощено — більше любить; хтось любить менше... Але всім нам потрібно періодично перевіряти себе на наявність любові до Ісуса.

Любов до Ісуса проявляється не лише у ділах. Але й в бажанні бути в спілкуванні з Ним, виконувати Його заповіді, читати Біблію, молитися. «Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене» (Іван. 14:21) — сказав Христос.

Бог хоче, щоб ми любили Його над усе! Навіть якщо щось буде не по нашому. Навіть, якщо не станеться те, що ми просимо. Не загуби справу за Богом! «Як лань прагне до потоків води, так душа моя прагне до Тебе, Боже! Жадає душа моя Бога, Бога Живого! Коли я прийду та явлюся перед лицем Божим?» (Пс. 42:1) — чи не за це полюбив Бог Давида?

Люби Господа. Бо коли хто не любить Господа Ісуса Христа — буде відлучений. Не ввійде в Царство!

Олександр ГЕНИШ

Ми віддали себе в руки Господа (свідчення Олександр Бурячковський)

Свідчення про життя в окупації, страх за дітей і зелений коридор, про який ніхто не оголошував

Коли зайшла Росія, ми опинилися в окупації всією сім'єю: я, дружина і троє дочок — тринадцяти, чотирнадцяти й п'ятнадцяти років. І це вже не вперше в нашому житті так сталося: колись ми вже виїжджали, залишивши все, і тепер історія повторилася. Ми справді стали мандрівниками й прибульцями на цій землі.

Перші дні окупації принесли не так танки чи обстріли, як думки. Сатана почав нашіптувати: а що, якщо вони прийдуть п'яні, з автоматами? А що буде з дочками? Я відчув, як ці думки заповнюють серце гнівом і злом, і зрозумів — це не моє, це прийшов диявол лякати мене тим, чого ще не сталося. Я в ім'я Ісуса Христа відмовився приймати ці думки. І Господь наповнив таким миром, що страх, який ще секунду тому підступав, просто відступив. Ми віддали себе, дітей, усе життя в руки Господа — і стало легко. Ми люди неба, все тут тимчасове, а якщо й загинемо — то йдемо до Бога. З цим ми й прожили в окупації більше місяця.

Було дійсно страшно: над селом збивали гелікоптери, солдати шукали своїх льотчиків, що вціліли, ходили по домах, забирали, що хотіли. Одного разу прийшли й до нас —

сказали, що їм потрібен мотоцикл. Я не став опиратися: витер його, завів, віддав. У голові промайнула одна думка — що буде далі, чи не повернуться вони вже за дочками. Але я змирився в серці. І за чотири години мотоцикл мені привезли назад. Навіть подякували. Пізніше його все одно вкрали — уже інші люди, вже за інших обставин. Але той випадок став для мене живим доказом: хто надіється на Господа, посоромлений не буде.

А потім настав момент, коли серце в мені почало горіти — саме так, як буває описано в Євангелії про учнів на дорозі в Еммаус. Я відчув: треба їхати. Але майже всі брати з Гуляйполя вже виїхали, зв'язку не було — ні світла, ні води, ні телефону. Я довго намагався додзвонитися хоч комусь, поки не заліз на горіще, де ловився слабкий сигнал. Додзвонився до одного брата. Домовився — у Пологах формується автоколонна, потрібно туди дістати-

ся, а далі нас підхоплять.

Ми виїжджали, навіть не знаючи, що саме в ці дні відкрився зелений коридор — про це нам ніхто не оголошував, ми просто опинилися в потрібному місці в потрібний час. Проїхали через усі блокпости. Перед виїздом я вагався, чи взяти інструмент — шурупверт, щось для будівництва, чим заробляти на новому місці. Але зрештою подумав: якщо вже мандрівники, то не будемо брати нічого, покладемося на милість Господню. Узяли тільки дітей, дружину — і поїхали з порожніми руками.

Господь привів нас на нове місце й одразу зустрів через людей: одна сім'я з місцевої церкви прийняла нас, поки ми шукали власне житло. Інструмент, який я побоювався брати з собою, поступово з'явився знову. Усе почало влаштовуватися.

Я розповідаю це не для того, щоб хтось співчував. Я розповідаю, щоб сказати: ми боїмося того, чого ще не було і що, можливо, ніколи не станеться. А є надія на Господа й дорога в небо, і на цій землі ми справді лише мандрівники. Якщо серце готове сьогодні — не варто чекати випробування, щоб дізнатися, яким ти будеш у ньому.

Причини для радості з книги Екклесіяста

Закінчення. Початок на стор. 4

Звичайно, наприкінці книги автор приходить до тверезого й богобоязливого висновку. Після всіх своїх пошуків, досвіду й роздумів він стверджує, що справді має значення лише одне:

«Вислухаймо сутність усього: бійся Бога та сповіді Його усьо- нуй, бо в цьому весь обов'язок людини. Адже кожну справу Бог приведе на суд, і все таємне, — чи добре воно, чи зле» (Еккл. 12:13–14).

Як влучно зазначив дослідник Старого Завіту Дерек Кіднер:

«Одна дорога за іншою буде ретельно досліджена, доки не залишиться нічого. І зрештою залишиться лише одна дорога».

Безперечно, саме ця думка є центральною в книзі й залишається в пам'яті після прочитання всіх дванадцяти розділів. Але чи є в Екклесіяста ще одна важлива тема, яка веде до цього висновку?

Протягом книги автор ділиться своїми болісними спостереженнями про життя:

«Усе таке втомливе, що людина не може цього висловити; око не насититься тим, що бачить, а вухо — тим, що чує» (1:8).

Далі він пише: *«Бо від великої мудрості — велика печаль; хто примножує знання, той примножує скорботу» (1:18).*

Ще одне спостереження: *«Немає вічної пам'яті ні про му- дорого, ні про безумного; у майбутніх днях усе буде забуте. І мудрий помирає так само, як і безумний» (2:16).*

І ще: *«Я знову побачив під сонцем, що не прудким дістається перемога в битві, не хоробрим — перемога в битві, не мудрим — хліб, не розумним — багатство, не вмілим — прихильність, але час і випадок трапляються з усіма» (9:11).*

Неважно зрозуміти, чому саме книга Екклесіяста є однією з найулюбленіших серед читачів, які схильні до скептичного погляду на життя.

Однак серед усіх цих непростих

роздумів постійно звучить інший мотив, який повторюється знову й знову:

Насолоджуватися життям — це Божий дар.

Не варто плутати цю думку зі світською філософією: «Іжмо, пиймо й веселімося, бо завтра помремо». У Біблії такий вислів є прикладом безбожної реакції на Божий заклик до покаяття (див. Іс. 22:12–14).

Контекст Екклесіяста зовсім інший.

Це не бунт проти Бога, а чесні роздуми людини перед Богом. Це не заклик жити за пожадливістю, а реалістичне спостереження над життям.

Звернімо увагу на кілька уривків:

3 «Немає для людини нічого кращого, ніж їсти, пити й знаходити задоволення у своїй праці. І це, як я побачив, — від Божої руки. Бо хто може їсти й насолоджуватися без Нього?» (2:24–25).

3 «Я зрозумів, що немає для людини нічого кращого, ніж радіти й чинити добро за свого життя. І коли людина їсть, п'є та бачить добро у своїй праці — це Божий дар» (3:12–13).

3 «Коли Бог дає людині багатство, достаток і можливість користуватися ними, приймати свою частку й радіти своїй праці, — це Божий дар» (5:19).

3 «І я похвалив радість, бо немає для людини під сонцем нічого кращого, ніж їсти, пити й веселитися. Це супроводжуватиме її в праці протягом днів життя, які Бог дав їй під сонцем» (8:15).

3 «Отож іди, їж свій хліб із радістю й пий своє вино з веселим серцем, бо Бог уже вподобав твої діла. Нехай одяг твій завжди

буде світлим, і нехай не бракує оливи на твоїй голові. Насолоджуйся життям із дружиною, яку любиш, у всі дні свого марного життя, яке Бог дав тобі під сонцем...» (9:7–9).

Звичайно, це не остаточний висновок книги, як уже було зазначено. Деякі дослідники навіть вважають ці слова певною поступкою людській слабкості.

Та факт залишається фактом: світ сповнений болю й страждань. Майже щодня ми стикаємося з трагедіями. Щомиті хтось переживає втрату чи несправедливість.

Як можна радіти життю у світі, де стільки скорботи? Як можна усміхатися сьогодні, знаючи, що завтра може принести невимовний біль?

Саме тому так багато людей страждають від депресії, а дехто навіть втрачає бажання жити. Біль здається надто великим, а безнадія — всепоглинаючою.

І саме тому Екклесіяст, повністю усвідомлюючи реальність людських страждань і видиму марність багатьох речей, нагадує: **уміння радіти життю — це Божий дар. Не сприймайте його як належне.**

Ми можемо радіти життю, не переставати турбуватися про інших. Можемо радіти й водночас плакати з тими, хто плаче. Можемо насолоджуватися Божими дарами, пам'ятаючи про майбутній Божий суд.

Поки ми живемо в цьому світі, сама можливість радіти життю є Божим даром. Тому будьмо вдячними Йому, живімо в страху Божому й дотримуймося Його заповідей.

Це не вибір між одним і другим. Це поєднання обох істин.

Майкл БРАУН

♦ Тексти із Біблії

Івана

18 Розділ

¹Промовивши це, Ісус вийшов із учнями Своїми на той бік потоку Кедрону, де був сад, до якого ввійшов Він та учні Його. ²Але й Юда, що видав Його, знав те місце, бо там часто збирались Ісус й Його учні. ³Отож Юда, узявши відділ війська та службу від первосвящеників і фарисеїв, приходить туди із смолоскипами, та з ліхтарями, та з зброєю. ⁴А Ісус, усе відвавши, що з Ним статися має, виходить та й каже до них: Кого ви шукаєте? ⁵Йому відповіли: Ісуса Назарянина. Він говорить до них: Це Я... А стояв із ними й Юда, що видав Його. ⁶І як тільки сказав їм: Це Я, вони подались назад, та й на землю попадали... ⁷І Він знов запитав їх: Кого ви шукаєте? Вони ж відказали: Ісуса Назарянина. ⁸Ісус відповів: Я сказав вам, що це Я... Отож, як Мене ви шукаєте, то дайте оцим відійти, щоб збулося те слово, що Він був сказав: Я не втратив нікого із тих, кого дав Ти Мені. ⁹Тоді Симон Петро, мечавши, його вихопив, і рубонув раба первосвященика, і відтрав праве вухо йому. А рабу на ім'я було Малх. ¹⁰Та промовив Ісус до Петра: Всунь у піхви меч! Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?

¹²Відділ же війська та тисяцький і служба юдейська схопили Ісуса, і зв'язали Його, і повели Його перше до Анни, бо тестем доводивсь Кайяфі, що первосвящеником був того року. ¹⁴Це ж був той Кайяфа, що порадив юдеям, що ліпше померти людині одній за народ.

¹⁵А Симон Петро й інший учень ішли за Ісусом слідом. Той же учень відомий був первосвященикові, і ввійшов у двір первосвящеників із Ісусом. ¹⁶А Петро за ворітьми стояв. Тоді вийшов той учень, що відомий був первосвященикові, і сказав воротарці, і впровадив Петра. ¹⁷І питає Петра воротарка служниці: Ти хіба не з учнів Цього Чоловіка? Той відказує: Ні! ¹⁸А раби й служба, розклали огонь, стояли та й грілись, бо був холод. І Петро стояв із ними та грівся.

¹⁹А первосвященик спитався Ісуса про учнів Його, і про науку Його. ²⁰Ісус йому відповідь дав: Я світові явно казав. Я постійно навчав у синагозі й у храмі, куди всі юдеї збираються, а таємно нічого Я не говорив. ²¹Чого ти питаєш Мене? Поспитайся тих, що чули, що Я їм говорив. Отже, знають вони, про що Я говорив. ²²А як Він це сказав, то один із присутньої там служби вдарив Ісуса в щоку, говорячи: То так відповідаєш первосвященикові? ²³Ісус йому відповідь дав: Якщо зле Я сказав, покажи, що то зле; коли ж добре, за що Мене б'єш? ²⁴І відіслав Його Анна зв'язаним первосвященикові Кайяфі.

²⁵А Симон Петро стояв, гріючись. І сказали до нього: Чи й ти не з учнів Його? Він відрікся й сказав: Ні! ²⁶Говорить один із рабів первосвященика, родич тому, що йому Петро вухо відтрав: Чи тебе я не бачив у саду з Ним? ²⁷І знову відрікся Петро, і заспівав пісень хвили тієї...

²⁸А Ісуса ведуть від Кайяфи в преторій. Був же ранок. Та вони не ввійшли до преторія, щоб не опоганитися, а щоб їсти пасху. ²⁹Тоді вийшов Пилат назовні до них і сказав: Яку скаргу приносите ви на Цього Чоловіка? ³⁰Вони відповіли та й сказали йому: Коли б Цей злочинцем не був, ми б Його тобі не видавали. ³¹А Пилат їм сказав: Візьміть Його, та й за вашим Законом судіть Його. Юдеї сказали йому: Нам не вільно нікого вбивати, ³²щоб збулося Ісусове слово, що Його Він прорік, зазначаючи, якою то смертю Він має померти.

³³Тоді знову Пилат увійшов у преторій, і покликав Ісуса, і до Нього сказав: Чи Ти Цар Юдейський? ³⁴Ісус відповів: Чи від себе самого питаєш ти це, чи то інші тобі говорили про Мене? ³⁵Пилат відповів: Чи ж юдеями я? Твій народ та первосвященики мені тебе видали. Що ж таке Ти чиниш? ³⁶Ісус відповів: Мое Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Мое Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям. Та тепер Мое Царство не звідси... ³⁷Сказав же до Нього Пилат: Так Ти Цар? Ісус відповів: Сам ти кажеш, що Цар Я. Я на те народився, і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос. ³⁸Говорить до Нього Пилат: Що є правда?

І сказавши оце, до юдеїв знов вийшов, та й каже до них: Не знаходжу Я в Ньому провини ніякої. ³⁹Та ви маєте звичай, щоб я випустив вам одного на Пасху. Чи хочете отже, відпущу вам Царя Юдейського? ⁴⁰Та знову вони зняли крик, вимагаючи: Не Його, а Варавву! А Варавва був злочинець.

Рівненське обласне об'єднання УЦХВС має офіційний сайт, який слугує своєрідною візитівкою об'єднання. На сайті можна ознайомитися із історією, структурою Об'єднання, основною діяльністю, служителями, рішеннями, а головне — актуальними новинами життя братерства.

Сайт має три версії: десктопну, планшетну та мобільну. Функціонал ресурсу розширюється, розроблюються різні бази даних. На даний час на сайті є можливість переглядати актуальні новини за різними категоріями (новини сві-

Відвідайте сайт Рівненського обласного об'єднання УЦХВС

ту, України, Рівненщини) та відділами (місіонерського, молодіжного, освіти, благовістя, доброчинності та ін.).

У розділі «Про нас» читачі мають змогу ознайомитися з віровченням Церкви, історичною довідкою

братерства, складом обласної ради). У розділі «Медіа» доступні електронні версії га-

зети «За віру Євангельську», відео, інтерв'ю, блоги служителів, перелік християнських

ресурсів та церков, в яких здійснюються трансляції богослужінь.

Також реалізована можливість пошуку адрес церков, їх місцезнаходження на карті, контактів служителів.

Адреса сайту:
<https://chve.rv.ua/>

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ ЗІБРАННЯ

Християн Віри Євангельської у Рівненській області, які відбуваються щонеділі о 10:00

Березнівський р-н:

- м. Березне, вул. Київська, 22а
- с. Кам'янка, вул. Кузнецова, 32;
- с. Вітковичі, вул. Подільська, 19-А;
- с. Яринівка, вул. Першотравнева, 5;
- с. Велика Купля, вул. Зелена, 5;
- с. Тишиця, вул. Шкільна, 1-А;
- с. Малинськ, вул. Залізнична, 24;
- с. Поляни, вул. Молодіжна, 2А;
- с. Орлівка, вул. Незалежності, 45;

Володимирецький р-н:

- с. Нова Рафалівка, вул. Партизанська, 9;
- м. Вараш, м-н Північний-1, 1. Церква «Благодать». Неділя о 10:00; 13:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с.мт. Володимирець, вул. Шевченка, 71;
- с. Довговоля, вул. 40-річчя Перемоги, 43-А;
- с. Великий Жолудськ, вул. М. Молочко, 2;
- с. Малий Жолудськ, вул. 17 вересня, 21
- с. Сопачів, вул. Гузоватого, 12А;
- с. Кідри, вул. Поліська, 25-А;
- с. Попиці, вул. Шкільна, 4;
- с. Берестівка, вул. Вишнева, 1;
- с. Бишляк, вул. Садова, 22;
- с. Велихів, вул. Шевченка, 51;
- с. Сварині, вул. Незалежності, 90;
- с. Ромейки, вул. Садова, 22;
- с. Мульчиці, вул. Шевченка, 17;
- с. Луко, вул. Шевченка, 1А;
- с. Чаква, вул. Центральна, 2А;
- с. Новаки, вул. Вишнева, 2;
- с. Собіщиці, вул. Центральна, 11А;
- с. Половлі, вул. Л. Українки;
- с. Антонівка, вул. Партизанська, 5;
- с. Воронки, вул. Шевченка, 22;
- с. Жовків, вул. Нова;
- с. Великі Цепцевиці, вул. Л. Українки, 71;
- с. Острів, вул. В. Васковця;
- с. Щоків, вул. Лісна, 14;
- с. Малі Телковичі, вул. Шкільна, 20;
- с. Городець, вул. Садова, 1а;
- с. Великі Телковичі, вул. Центральна, 102;
- с. Каноничі, вул. Калініна, 45;
- с. Більська Воля;
- с. Діброва;
- с. Лозки, вул. Набережна, 49а;
- с. Любахи, вул. Вишнева, 19;
- с. Заболоття.

Гоцьанський р-н:

- с. Іллін, вул. Млинівська, 25;
- с.мт. Гоца, пр. Пекарський, 10. Неділя о 11:00, середа о 18:00;
- с. Бугрин, Б. Хмельницького, 19;
- с. Угільці, вул. Шкільна, 3;
- с. Вільгір, вул. Набережна, 15;
- с. Витків, вул. Набережна, 9;
- с. Воскодави, вул. Молодіжна, 46;
- с. Новоставці, вул. Фестивальна, 1;
- с. Томахів, вул. Мирна, 25А;
- с. Терентіїв, вул. Центральна;
- с. Бабин, вул. Заводська, 1а;
- с. Подолани, вул. Шевченка;
- с. Дружне, вул. І. Франка, 80;
- с. Пустомити, вул. Л. Українки, 107;
- с. Тучин;

- с. Липки, вул. Івана Шишки, 10;
- с. Вовкошів;
- с. Андрусіїв;
- с. Федорівка, вул. Молодіжна, 14;
- с. Чудинця, вул. Перемоги, 44;
- с. Синів, вул. Зелена, 15;
- с. Колесники;
- с. Воронів;
- с. Андрусіїв (місіонерська станція).

Демидівський р-н:

- с.мт. Демидівка, вул. Богдана Хмельницького, 3;
- с. Берестечко, вул. Надтирна, 9. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 18:00;
- с. Вербень, вул. Зелена, 32. Неділя о 10:00.
- с. Вовковий, вул. Грушевського, 129. Неділя о 10:00, вівторок та п'ятниця о 18:00;
- с. Рудка, вул. Садова, 9;
- с. Княгинин, с. Ільбибоки, с. Лопавше (місіонерські станції).

Дубенський р-н:

- м. Дубно, вул. Пилипа Орлика, 19 (р-н залізничного вокзалу). Неділя о 10:00 та 17:00, середа та четвер о 19:00.
- с. Повча, вул. Андріянова 7. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 17:00;
- с. Майдан, вул. Першотравнева 3А. Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
- с. Молодаво Перше, вул. Перемоги, 115а. Неділя о 10:00 та 17:00, середа та п'ятниця о 20:00;
- с. Стовпець, вул. Шевченка. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
- с. Верба, вул. Грушевського, 13а. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- с. Варковичі, пров. Травневий, 1;
- с. Колани, вул. 1 Травня, 37;
- с. Заруддя, вул. Шевченка, 11а;
- с. Стара Носовиця, вул. Кременецька, 78а;
- с. Панталія;
- с. Стара Миколаївка, вул. Л. Українки, 70;
- с. Мировогоца, пр. Патолічева, 2;
- с. Мильча, вул. Глибока, 2. Неділя о 10:00 та 17:00 та п'ятниця о 17:00;
- с. Підбрусиць, вул. Першотравнева, 7;
- с. Озеряни, вул. Шевченка, 87.

Дубровицький р-н:

- м. Дубровиця, вул. Воробинська, 68;
- с. Осова, вул. Незалежності-3;
- с. Будимля, вул. Незалежності;
- с. Переброди, вул. Зарічна, 58;
- с. Селець, вул. 17 Вересня, 59
- с. Кошки, вул. Центральна, 93;
- с. Людини, вул. Лісова, 8;
- с. Нивецьк, вул. Шкільна, 8;
- с. Грицьки, вул. Івана Франка;
- с. Підлісне, вул. Нова;
- с. Висоцьк, вул. Містечкова, 33;
- с. Жадень, вул. Центральна, 176;
- с. Бродець, вул. Набережна, 17;
- с. Лютинськ, вул. Молодіжна, 38;
- с. Заслущчя, вул. Л. Яцут, 17;

- с. Литвиця, с. Крупове (місіонерські станції).

Зарічненський р-н:

- с. Новоріччя, вул. Центральна, 12;
- с.мт. Зарічне, вул. Боричевського, 17;
- с. Серники, вул. Партизанська, 40;
- с. Кухітська Воля, вул. Л. Українки, 104;
- с. Морочне, вул. Центральна, 121;
- с. Кухче, вул. Березова;
- с. Річниця, вул. Соборна, 28;
- с. Прикладники, с. Вовчиці, с. Дібрівськ;
- с. Локниця, вул. Центральна, 195;
- с. Мутвиця, вул. Центральна, 18;
- с. Неньковичі, с. Привітівка;
- с. Млинок, вул. Центральна, 68;
- с. Борове, вул. Довга, 4.

Здолбунівський р-н:

- с. Глинськ, вул. Дубенщина, 6;
- с. Цурків, вул. Б. Хмельницького;
- с. Мізоч, вул. Липки, 7;
- с. Гільча, вул. Чеська, 97;
- с. Здолбунів, вул. Зелена, 6г;
- с. Ступно, вул. Бокова, 2;
- с. Новомильськ, вул. Центральна, 73-а;
- с. П'ятигори, вул. Грушевського, 11;
- с. Здобвиця, вул. Мартинівка, 89 а;
- с. Білашів;
- с. Нова Мощаниця, вул. Ялисий, 2;
- с. Бударж (місіонерська станція).

Корецький р-н:

- м. Корець, вул. Київська, 226а
- с. Користь. Неділя о 19:00, Субота о 11:00 (дитяче служіння);
- с. Великі Межиричі, вул. Шевченка, 47;
- с. Невіріків, с. Жорнівка;
- с. Головинці, с. Крилів, с. Бриків, с. Сапожині (місіонерські станції).

Костопільський р-н:

- м. Костопіль, вул. Сидорова, 5-Б;
- с. Головин, вул. Базальтівська, 12. Неділя о 10:00, вівторок о 19:00;
- с. Іваничі, вул. Весняна, 3. Неділя о 17:00;
- с. Берестовець, вул. Центральна, 36. Середа о 19:00.
- с. Звіздівка
- с. Перетоки, вул. Соборна, 18
- с. Соломка, вул. Костопільська, 6 А
- с. Яполоть, вул. Лісова, 2-а
- с. Злазне, вул. Тиха, 17
- с. Глажева
- с. Збуж, вул. Лугова, 1-а
- с. Великий Мидськ, вул. Центральна, 92;
- с. Бичаль
- с. Тростянець, вул. Першотравнева, 35а
- с. Корчин
- с. Деражин, вул. Шевченка, 51 В
- с. Дюксин, вул. Ніла Хасевича, 16
- с. Постійне, вул. Гайдюки, 38
- с. Гута, вул. Бугейська, 25-А
- с. Малий Стидин
- с. Пісків, вул. Шевченка, 39

Млинівський р-н:

- с. Борбин, вул. Відродження, 20;
- с.мт. Млинів, вул. Пушкіна, 4;
- с. Смородва, вул. Острів, 7;
- с. Підлозіці, вул. Незалежності, 31;
- с. Довгошів, вул. Ровенка, 3;

- с. Острожець, вул. Тиха, 15;
- с. Тушебин, вул. Шкільна, 43;
- с. Пітушків, вул. Шкільна, 22;
- с. Ярославичі;
- с. Уїдці, вул. Центральна, 7;
- с. Бокійма, вул. Л. Українки, 37;
- с. Малин, Радянська, 12 А;
- с. Свизів, вул. Визволення;
- с. Підбрусиць;
- с. Хорупань, вул. Шкільна, буд. 29;
- с. Владиславівка, с. Береги, с. Підгайці (місіонерські станції);
- с. Терешів, с. Городиця (проводяться зібрання).

Острозький р-н:

- м. Острог, пр. Садовий, 5;
- с. Розваж, вул. 17 вересня, 3;
- с. Могиляни, вул. Шевченка, 15
- с. Оженин, вул.Кринична, 7
- с. Українка, Заводська, 14
- с. Сіянци, вул. Ватутіна, 20
- с. Стадники, вул. Л. Українки, 2
- с. Країв, с. Хорів, с. Кураж, с. Теремне, с. Мощаниця
- с. Грем'яче, вул. Центральна, 70
- с. Бродівське, вул. Б. Хмельницького, 117
- с. Вельбіно, вул. Героїв майдану, 40-а
- с. Почапки, вул. Молодіжна, 5-А
- с. Тесів, вул. Ватутіна, 8
- с. Волосківці, вул. Буденного, 33
- с. Бухарів

Радивилівський р-н:

- м. Радивилів, вул. Грушевського, 91;
- с. Батьків, вул. Почаївська, 59. Неділя о 10:00 та 17:00, середа о 18:00.
- с. Зарічне, с. Плешава
- с. Гай-Ситенські, вул. Маркелова, 111
- с. Боратин, вул. Набережна
- с. Перетятин, вул. Почаївська, 22
- с. Стоянівка, вул. 17 Вересня, 6
- с. Підзамче
- с. Копані, вул. Зелена, 3
- с. Теслути, вул. Шевченка, 3
- с. Хотин, вул. Джерельна, 10
- с. Іванівка (місіонерські станції)

Рівненський р-н:

- м. Рівне, вул. К. Литвина, 2 — церква «Святої Трійці». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- м. Рівне, вул. Тинівська, 63 — церква «Христа Спасителя». Неділя о 10:00 та 18:00, середа о 19:00;
- м. Рівне, вул. Уласа Самчука, 32а — церква «Молодіжна»;
- м. Рівне, вул. Корольова, 3 — церква «Божого Спасіння». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- м. Рівне, вул. Плужника, 3 — церква «Світанкова Зоря»
- с.мт. Клевань, вул. Корольова, 1. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с. Біла Криниця, вул. Грушевського, 1А;
- с. Корнин, вул. Польова, 2;
- с. Олександрія, вул. 1 Травня, 22;
- с. Бармаки, вул. Центральна, 3;
- с. Великий Житин, вул. Рівненська, 42-г;
- с. Грушвиця, вул. Шкільна, 2;

Дорогі читачі!
Ви можете підтримати наше служіння, пожертвавши будь-яку суму.

Для власників Приватбанку:

<https://www.privat24.ua/send/b37wmm>

Картка: 5168 7521 0046 9512

monobank

Для власників Монобанку:

<https://send.monobank.ua/jar/21LYeH45F>

Картка: 5375 4112 1492 2721

- с. Городище, вул. Рівненська, 72;
- с. Голишів, вул. Молодіжна, 10;
- с. Дерев'яне, вул. Є. Наумець, 54;
- с. Новокуків (Іскра) вул. Л. Українки, 11-а;
- с. М. Шпаків, вул. Шевченка, 42-А;
- с. Зоря, вул. Орловського, 6;
- с. Оржів, вул. Центральна, 34;
- с. Нова Українка, вул. Приходька, 36;
- м. Рівне, проспект Миру, 7а — Церква «Добрий Самарянин»;
- с. Макоцери, вул. Козацька, 38-а;
- с. Зозів, вул. Вишнева, 20;
- с. Великий Олексин, вул. Весняна, 53;
- с. Углице, вул. Річна, 20;
- с. Шубків, с. Верхівськ, с. Гориньград-2 (місіонерські станції).

Рокитнівський р-н:

- с.мт. Рокитне, вул. Приходька, 2;
- с. Карпилівка, вул. Княгині Ольги, 13;
- с. Березово, вул. Кузнецова, 13;
- с. Старе село, вул. Зарічна, 2;
- с. Томашгород, вул. Привокзальна, 19-а;
- с. Познань, с. Глинне;
- с. Переходиці, вул. Партизанська, 7;
- с. Обсіч, вул. Пудилівська, 110;
- с. Залав'я, вул. Шкільна, 7;
- с. Дубно, вул. Шкільна, 7;
- с. Блажове, вул. Молодіжна, 11;
- с. Кам'яне, вул. Центральна, 79;
- с. Рокитно, вул. Лайоша Гавро, 2-А;
- с. Хміль, Шкільна, 6;
- с. Купель, вул. Тарасенка, 19;
- с. Вежиця, вул. Скумая, 4;
- с. Остки, вул. Молодіжна, 6;
- с. Заболоття, вул. Соборна;
- с. Масевичі, вул. Центральна, 84;
- с. Нетреба, вул. Центральна, 1;
- с. Грабунь, вул. Незалежності;
- с. Більськ, вул. Пасічна, 2;
- с. Карпилівка, вул. Спортивна, 9а;
- с. Дроздинь, вул. Нова, 5а;
- с. Кисоричі, вул. Центральна, 100;
- с. Березово, вул. Соборна;
- с. Єльне, вул. Ковпака;
- с. Білівж (місіонерська станція).

Сарненський р-н:

- м. Сарни, вул. Ковельська, 104а — церк-

- ва «Преображення». Неділя о 10:00 та 17:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- м. Сарни, вул. Грушева, 3;
- м. Сарни, вул. Смолича, 1 — церква «Божого Спасіння»
- с. Тинне, вул. Прислчанська, 25;
- с. Чермерне, вул. Молодіжна, 2;
- с. Вирі, вул. Шевченка;
- с. Цепцевичі, пров. Замковий, 2;
- с. Тріскіні, вул. Молодіжна, 23;
- с. Чабель, вул. Ювілейна, 8;
- с. Висове, вул. Підлісна, 28А. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с. Карпилівка, Радянська, 129-а;
- с. Бутейки, вул. Зелена, 10-а;
- с. В. Вербче, вул. Вишнева, 41;
- с. М. Вербче, вул. Центральна, 75;
- с. Вирка, с. Кричильськ, с. Ремчиці;
- с. Волоша, вул. Центральна, 30-А;
- с. Гранітне, вул. Лісова, 2-б;
- с. Довге, вул. Центральна, 94-А;
- с. Корост, вул. Центральна;
- с. Клесів, вул. Зелена, 33;
- с. Мельниця, вул. Шевченка, 40;
- с. Немовичі, вул. Острівського, 50-а;
- с. Поляна, вул. Лугова, 5;
- с. Рудня-Карпилівська, вул. Кузнецова, 33;
- с.мт. Степань, вул. Прибережна, 26;
- с. Селище, вул. Партизанська, 5-а;
- с. Тутовичі, вул. Підлісна, 21-А;
- с. Федорівка, вул. Мишуріна, 25;
- с. Чудель, вул. Вишнева, 4а;
- с. Ясногірка, вул. Партизанська, 15-а;
- с. Кам'яне-Случанське
- с. Стрільськ, вул. Вишнева 7
- с. Карасин, вул. Центральна, 10-а;
- с. Яринівка, вул. Шевченка, 13;
- с. Мар'янівка, вул. Центральна, 22а;
- с. Кузьмівка, с. Любиковичі (місіонерські станції).
- с. Люхча, вул. Центральна, 30 (неділя 14:00)
- с. Ремчиці, вул. Шкільна 42

- «Місіонерська Церква Христа Спасителя» м. Турка, Львівська обл. тел.: +38 (050) 505 53 33 — Володимир